

1.

Met zijn schouder leunde Abbou tegen een boom op het plein aan de Franklin Rooseveltlaan. Hij verveelde zich en zijn ogen zweefden doelloos over de auto's die op het plein geparkeerd stonden, maar ze lichtten op toen Gharil en Kabir naar hem toe slenterden.

Abbou had hen een sms'je gestuurd. Zijn hand gleed in de broekzak van zijn Adidastraining, hij viste een pakje Marlboro op en peuterde een sigaret uit het pakje.

Het is bijna leeg, dacht hij wrevelig toen hij zag dat er maar drie sigaretten meer in het pakje staken.

'Heb je er ook eentje voor mij?' vroeg Kabir terwijl ze als begroeting hun knokkels tegen elkaar duwden.

Zwijgend stak Abbou hem het pakje toe, maar in zijn binnenste ergerde hij zich omdat Kabir te dikwijls een sigaret vroeg. Alsof hij geld te veel had.

De drie jongens keken tegelijkertijd dezelfde richting uit toen ze een auto hoorden die zijn motor overdreven liet loeien.

'Amai! Moet je zien! Wat een superkar!'

Een knalrode Porsche draaide bijna slippend het plein op en reed hun richting uit. De chauffeur stuurde behendig zijn auto tussen een boom en een Toyota. De portieren gingen open. Een dertiger met een blauwe trui losjes over zijn schouders en een jonge, blonde vrouw stapten uit. Ze droeg een korte jurk die haar rug bloot liet.

Abbou floot tussen zijn tanden en toen ze opkeek, kruisten hun blikken elkaar. Ze zei wat tegen de man en hij haalde zijn schouders op. Toch keek hij naar het drietal alsof hij probeerde in te schatten of

zijn dure auto veilig was. Daarna liepen ze weg terwijl hij naar haar hand tastte.

‘Waarom mag iemand zo’n Porsche hebben en wij niet?’ vroeg Kabir.

‘Omdat hij een Belgische klootzak met geld is’, zei Abbou.

‘Dan is het ook niet moeilijk om zo’n knap wijf te krijgen’, meende Gharil. ‘Elk wijf wil een vent met zo’n auto. Al is hij lelijker dan...’ Hij zocht in zijn geheugen naar iemand die ontzettend lelijk was, maar kon niet meteen iemand bedenken. ‘Dan Kabir!’ riep hij uiteindelijk en hij sprong schaterend opzij toen die hem een trap wilde geven. Hij nam een kickbokshouding aan toen Kabir hem achtervolgde en met veel kabaal hielden ze een plaaggevecht.

De ringtoon van zijn smartphone leidde de aandacht van Abbou af. Het was een onbekend nummer. ‘Ja’, zei hij enkele keren en hij duwde het gesprek weg.

‘Interessant?’ vroeg Gharil die het spelletje had gestaakt en hem nieuwsgierig aankeek.

‘Nee, gewoon dat ze geen timmerman meer nodig hebben. Er is iemand anders, met een diploma houtbewerking. Dat is al de veertiende keer dat ik word afgewezen bij een sollicitatie.’

‘Tja, zonder diploma is het moeilijk’, meende Gharil.

‘Diploma?’ Kabir spuwde het woord uit. ‘Als iemand hoort dat je Abbou uit Vilvoorde bent... het is alsof je zegt dat je Al-Zawahiri van Al Qaida bent. We hebben de verkeerde naam en wonen in de verkeerde stad.’

‘Wat doen we?’ vroeg Abbou.

‘Niets. Heb je geld om wat te doen?’

‘Nee.’

Abbous blik ging naar de Porsche. Hij liep langzaam naar de auto en keek door het zijraampje naar binnen.

‘Zo’n auto heeft een alarmsysteem’, waarschuwde Kabir.

Abbou deed alsof hij iets vies over zijn schouder gooide. Er lag niets in de auto dat hij kon gebruiken. Hij tastte in zijn zak en voelde de huissleutel. Als hij nu met de sleutel langs het koetswerk zou gaan? Dat zou hem toch een beetje opluchten.

‘Abbou!’ Zelfs zonder om te kijken herkende hij de stem van zijn zus. Op zijn hielen draaide hij zich om. Latifa liep met Mounna aan de overkant van de straat. Hij keek snel om zich heen en terwijl hij met zijn uitgestoken handpalm een auto deed stoppen liep hij naar hen toe.

‘Wat doen jullie hier?’

‘Wat doe jij hier?’ reageerde Latifa meteen.

‘Een beetje met vrienden rondkijken.’

‘Mounna en ik ook.’

Abbou keek naar de zon alsof hij zo de tijd probeerde in te schatten.

‘Straks is het donker. Jullie horen thuis.’

‘Niet eens zeven uur en het is zo’n lekker weer om buiten te lopen.’

Abbou liet zijn ogen van Mounna’s gezicht naar haar benen gaan. Ze lijkt nog knapper dan vroeger, dacht hij. Mounna had lang, zwart haar dat krullerig om haar hoofd hing en haar borsten priemden uitdagend door het uitgesneden topje. Haar rode, strakke broek spande om haar billen. Ze was vijftien, twee jaar jonger dan hij, maar ze zag eruit als een twintiger.

Mounna lachte vrolijk omdat ze zijn bewondering op zijn gezicht las. Abbou was knap. Telkens als ze hem zag, wenste ze dat hij zou vragen om met hun tweetjes ergens te gaan wandelen of iets te drinken. En ze fantaseerde soms dat hij haar dan in een hoekje zou vastnemen en kussen. Zelfs als kind droomde ze ervan dat ze ooit met hem zou trouwen. Als ze vroeger bij Latifa speelde, dan hielp Abbou haar om op de laptop een prinsessenspelletje of een sprookjesfilm te vinden. Toen al was Abbou veel meer dan enkel Latifa’s toffe broer. Flirterig trok ze aan zijn oorlel.

‘We wandelen gewoon wat rond en kijken naar de winkels.’

‘De winkels zijn gesloten.’

‘De etalages niet. En we mogen toch naar leuke jongens kijken, niet? Je kijkt toch ook naar meisjes.’ Ik kijk enkel naar jou, wilde ze van hem horen, maar hij zei het niet.

‘Meisjes horen ’s avonds thuis te zijn.’

‘Je lijkt mijn vader wel’, zei Mounna met een pruillipje.

‘Och, wat maakt het uit’, zei Abbou toegeeflijk. ‘Als je maar niet met jongens rotzooit.’

‘Jij met meisjes?’ vroeg Mounna ondeugend. Ze was een tikkeltje bang voor het antwoord, maar ze kon het niet laten.

‘Ik ben een man.’

Het stelde haar teleur, maar de glimlach waarmee hij haar aankeek, maakte veel goed.

‘Moeten jullie niet studeren?’

Mounna haalde de schouders op. ‘Ik studeer niet graag. Niemand ligt daar trouwens wakker van.’

Abbou lachte kort. Hij herkende zich in Mounna. Hij liet zijn ogen op haar borsten rusten en probeerde haar topje weg te denken.

Mounna raadde zijn gedachten, want ze giechelde en wierp haar hoofd naar achteren zodat haar borst nog meer naar voren welfde.

‘Hei! Abbou!’ riep Gharil. ‘Kom je mee?’

Met tegenzin haalde Abbou zijn ogen van Mounna weg. Hij knipogde naar Mounna en weer verscheen er een glimlach op haar gezicht.

Mounna bleef hen nakijken. Toen Abbou zijn hoofd omdraaide, stak ze haar hand op en ze lachte toen hij met zijn achterste schudde.

‘Abbou vindt je knap’, zei Latifa.

Mounna legde haar handen op Latifa’s schouders en keek haar in de ogen. ‘Heeft hij dat écht gezegd?’

‘Eergisteren zag hij toevallig dat ik met jou chatte op Facebook.’

Hij probeerde over mijn schouder mee te lezen, maar toen ik afsloot zei hij dat je best mooi bent.'

Mounna schudde lachend Latifa's schouders heen en weer zodat haar hoofd bengelde. 'Waarom heb je me dat niet eerder verteld?'

'Is dat zo belangrijk voor jou?'

Mounna zweeg en de stilte vertelde heel wat.

'Je bent verliefd op mijn broer?' riep Latifa uit. 'Mijn beste vriendin en mijn broer!'

Ze nam Mounna bij de heupen en ze dansten schaterend op het voetpad.

Zonder erbij na te denken slenterden Abbou, Kabir en Gharil in de richting van het station.

'Weten jullie al dat Jamal naar Syrië is vertrokken?'

'Echt waar?' reageerden Abbou en Kabir meteen.

Twee jaar geleden had Jamal in hun klas gezeten. Hij was een opvallende jongen geweest die eigenlijk te schuchter leek om iets avontuurlijks aan te durven.

Ze hadden het dikwijls over Syrië. Zeker sinds een paar jongens uit Vilvoorde daar tegen de dictator Assad vochten. Ze volgden de oorlog op het internet en allerlei sites waar ze getuigenissen en oproepen van helden konden lezen. Voor de jihad vechten was zoveel eervoller en avontuurlijker dan in de straten van Vilvoorde rondhangen.

'Is Jamal naar de brigade van al-Nusra?' vroeg Abbou.

'Hoe kan ik dat weten? En al-Nusra is niet geïnteresseerd in jongens uit het Westen.'

'Al-Nusra zijn pas echte strijders. Veel meer dan het Vrije Syrische Leger.'

'In Syrië hebben ze geen jongetjes zoals jij nodig', spotte Abbou. Hij duwde plagerig op Kabirs hoofd om te tonen hoe klein hij was.

‘Waarom zou ik niet met een machinegeweer kunnen schieten? Mijn ogen zijn goed, ik heb een vaste hand. Met het gamen win ik altijd.’

‘Als je denkt dat een spelletje hetzelfde is als een echte oorlog...’ deed Abbou lacherig.

‘Je wordt opgeleid’, zei Kabir.

‘Om je te laten doodschieten’, zei Abbou nu ernstig.

‘Nee, om de gruweldaden van Assad te wreken en onze broeders in nood te helpen.’

Abbou had al wat gegoogeld over de oorlog, maar hij begreep er niet veel van. Ze geloofden allemaal in Allah, zelfs Assad. En dan die verschillende rebellengroepen waarvan sommige elkaar niet konden luchten. Maar al-Nusra, daar keek hij wel naar op, die rebellengroep kende iedereen. Net zoals ISIS. Of nee, sinds die grote stukken van Syrië en Irak hadden veroverd, noemden ze zich IS.⁸

Midden op het voetpad in de Witherenstraat was een meisje druk bezig met haar smartphone. Haar vingers ritselden over het touchscreen en ze was heel de wereld om haar heen vergeten.

Terwijl ze haar passeerden keek Abbou naar het mobieltje. Een Samsung Galaxy, herkende hij het toestel meteen. Hij had het in de winkel al in zijn handen gehad, maar het was te duur.

Opeens ergerde hij zich aan het meisje. Ze leek niet ouder dan Latifa en toch had ze al zo’n dure Samsung. Vast gekregen, dacht hij afgunstig. En weer was hij nijdig omdat westerse kinderen zomaar dure spullen kregen. Ze geloofden niet eens in Allah en toch hadden ze het zoveel beter. Nee, dan had hij meer recht op een smartphone.

‘Die Samsung zou ik kunnen gebruiken’, zei hij in het Berbers tegen zijn vrienden.

‘Ik ben zeker dat je die krijgt als je het vriendelijk vraagt’, grijnsde Gharil.

Toen Abbou een hoofdbeweging maakte, keerden ze terug.

⁸ ISIS: Islamitische Staat in Irak en Syrië. IS: Islamitische Staat

Het meisje keek pas op toen ze om haar heen stonden.

‘Ik wil graag die Samsung’, zei Abbou terwijl zijn vinger als de loop van een pistool naar het toestel wees. Het klonk vriendelijk alsof hij vroeg om het brood aan tafel door te geven.

‘Waarom?’ vroeg ze overrompeld terwijl haar ogen op straat om hulp zochten.

‘Als je roept, sla ik op je gezicht’, dreigde Abbou.

Ze slikte en de angst gleed over haar gezicht.

‘Geef hem nou’, zei Gharil. Hij drukte zijn lijf tegen haar rug en duwde haar naar Abbou toe.

‘Laat me los!’ piepte ze smekend.

Met de muis van zijn hand stompte Kabir onophoudelijk pesterig tegen haar slaap. Ze probeerde zijn klappen te ontwijken, maar ze zat tussen Abbou en Gharil geprangd.

‘Mijn vriend wordt ongeduldig en dan kan hij agressief worden’, siste Kabir in haar oor.

Gharil liet zijn hand over haar billen gaan en hij grijnsde omdat ze hem ontweek en zo tegen Abbou botste.

‘Hier!’ Ze duwde de smartphone in Abbous handen. ‘En laat me nu met rust.’ Er blonken tranen in haar ogen.

‘Zie je wel’, zie Abbou. ‘Zo moeilijk is dat niet. Ik ben zeker dat je van papa of mama een nieuwe krijgt. Nu wil ik je tas.’

Abbous woorden waren nog niet koud toen Kabir aan haar schouder rakte.

‘Ik heb bijna geen geld bij me.’

‘Schiet een beetje op!’

Met zijn knokkel gaf Kabir een tik tegen haar achterhoofd. Ze snikte toen ze de tas van haar schouder liet glijden en Kabir ving hem op voor hij de grond raakte. Hij trok de tas open en liet zijn hand tussen de spullen gaan. Hij vond een plastic mapje met een opgevouwen biljet van tien euro en haar identiteitskaart. Kabir propte

het geld in zijn zak en bekeek de identiteitskaart.

‘We kennen je adres, Myrthe. Als je je mond niet houdt...’

Abbou kneep haar mond tussen zijn vingers zodat haar mond een tuit vormde. ‘Dan wil mijn vriend je als matras gebruiken.’

‘Ik ook’, zei Gharil en hij hijgde overdreven terwijl hij zijn tong uitstak.

Rustig liepen ze naar het station. Kabir draaide zijn hoofd. Het meisje had haar tas opgeraapt en sprintte van hen weg.

‘Ben je zeker dat ze niet naar de politie gaat, Abbou?’

‘We kennen haar adres. Ze deed al bijna in haar broek toen je zei dat we haar als matras zouden gebruiken.’

‘Ik zou een Dr. Dre hoofdtelefoon willen. Je weet wel, met reuzenschelpen.’ Zijn gekromde handen met gespreide vingers toonden hoe groot ze waren.

‘Als we iemand zien met zo’n ding ben jij aan de beurt’, beloofde Abbou.

‘Met de tien euro van het meisje kunnen we ergens iets drinken’, stelde Gharil voor.

Abbou knikte goedkeurend. ‘Aan het Stationsplein?’

Een oudere man met een grijze djellaba⁹ kwam hun richting uit. Hij droeg een zwart mutsje en zijn grijze baard hing tot op zijn borst.

Kabir schoof opzij om hem te laten passeren, maar de man bleef staan.

‘Vrede zij met u, broeders’, zei hij.

‘Vrede zij met u’, mompelden ze verrast terug omdat hij hen aansprak.

Abbou wilde verder lopen.

‘Wacht even, broeder.’ Zijn stem klonk met een overtuiging die leek als een bevel.

‘Allah heeft jullie uitgekozen.’

‘Ons?’ vroeg Abbou verbaasd.

⁹ Lang, losvallend gewaad met lange mouwen, vaak met een capuchon